

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 535/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PHARMACY – BE, spol. s r. o., Čapajevova 23, Prešov, IČO 36 506 893, zastúpenej advokátkou JUDr. Lýdiou Farbakyovou, Floriánova 12, Prešov, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Cob 50/2019 zo 14. mája 2020 a rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 24 Cb 177/2018 z 24. mája 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PHARMACY – BE, spol. s r. o.,
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti PHARMACY – BE, spol. s r. o., Čapajevova 23, Prešov, IČO 36 506 893 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej

advokátkou JUDr. Lýdiou Farbakyovou, Floriánova 12, Prešov, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 50/2019 zo 14. mája 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 24 Cb 177/2018 z 24. mája 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 24 Cb 177/2018 v procesnom postavení žalovanej, proti ktorej sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala zaplata sumy. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobe žalobkyne vyhovel a sťažovateľku zaviazal zaplatiť sumu 827,57 €. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny.

3. K splneniu procesných podmienok prípustnosti vecného prejednávania ústavnej sťažnosti sťažovateľka zdôrazňuje s poukazom na § 422 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), že dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP je v konkrétnych okolnostiach veci (predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo zaplata úrokov z omeškania – teda len príslušenstvo) s prihliadnutím na sumu, o ktorú ide, neprípustné.

4. Namietané porušenie práv zaručených ústavou a dohovorom odôvodňuje sťažovateľka nedostatočným odôvodnením, a teda nepreskúmateľnosťou rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, keďže im podľa jej názoru chýba zrozumiteľnosť a logickosť.

5. Sťažovateľka zdôrazňuje, že pôvodná žalobkyňa [REDAKOVANÉ] sa žalobou z 8. augusta 2018 proti nej domáhala zaplata sumy 72 962,29 € z dôvodu neuhradených faktúr za dodaný tovar. Pôvodná žalobkyňa v priebehu konania pred súdom prvej inštancie ako postupca postúpila na základe zmluvy

o postúpení pohľadávky z 24. septembra 2018 pohľadávku na nového veriteľa – žalobkyňu. Okresný súd následne uznesením zo 4. novembra 2018 pripustil, aby do konania na miesto pôvodnej žalobkyne nastúpila žalobkyňa. Žalobkyňa – postupník vzala žalobu 12. januára 2018 v časti zaplattenia sumy 72 962,29 € späť z dôvodu, že sťažovateľka celú istinu 10. septembra 2018 zaplatila. Nadalej však trvala na zaplattení úrokov z omeškania v sume 827,57 €.

6. Sťažovateľka v priebehu konania pred okresným súdom namietala neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z 24. septembra 2018 s poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a na tom základe aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, keďže pôvodná žalobkyňa ako postupca nemohla na postupníka platne previesť pohľadávku a s ňou spojené práva, a to z dôvodu, že suma 72 962,29 € bola uhradená sťažovateľkou ešte pred postúpením pohľadávky – 10. septembra 2018.

7. V odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľka namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so všetkými námietkami a dôvodmi, ktoré sťažovateľka uviedla a ktoré boli zamerané na spochybnenie aktívnej legitímácie žalobkyne.

8. Právny názor obsiahnutý v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu považuje sťažovateľka za neudržateľný. Právne relevantné je totiž podľa jej názoru to, že zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá a podpísaná 24. septembra 2018, teda po začatí súdneho konania, keďže žaloba bola podaná pôvodnou žalobkyňou už 8. augusta 2018. V takomto prípade je podľa sťažovateľky nevyhnutné, aby žalobkyňa, ktorá navrhovala v zmysle § 80 ods. 2 CSP zmenu strán v spore na strane žalobcu, preukázala, že nastala po začatí konania právna skutočnosť, s ktorou sa spája prechod alebo prevod práv a povinností, o ktorých sa koná. Až potom môže všeobecný súd návrhu na zmenu strán v spore vyhovieť.

9. Okresný súd podľa sťažovateľky neuviedol, ako sa s námietkou nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne vysporiadal, a nevyhodnotil ani skutočnosť, že k zaplateniu vymáhanej sumy došlo pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky. V konaní pred súdom prvej inštancie sťažovateľka rovnako namietala, že zmluva o postúpení pohľadávky z 24. septembra 2018 nemá náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávok, pretože v nej chýba jednoznačne identifikovaný dlh a rovnako aj špecifikácia dlžníka, proti ktorému postupcovi pohľadávka vznikla. Sťažovateľka teda prezentovala názor, podľa ktorého žalobkyni chýba aktívna vecná legitímácia na podanie žaloby, ktorou sa v konaní pred všeobecnými súdmi domáhala zaplatenia úrokov z omeškania, pretože na základe absolútne neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky neprešla na ňu pohľadávka, ktorej zaplatenia sa v predmetnom konaní domáhala.

10. Sťažovateľka je názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu nezodpovedá požiadavkám stanoveným v príslušných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, keďže z neho nie je možné zistiť, ktorými konkrétnymi dôkazmi boli preukázané skutočnosti, na základe ktorých dospel okresný súd k právnomu názoru vyslovenému v rozhodnutí. Okrem toho z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu podľa sťažovateľky vyplýva, že okresný súd nereagoval na zásadnú a právne významnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, čo je prejav arbitrárnosti napadnutého rozsudku okresného súdu.

11. S právnym názorom okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku sa vecne stotožnil aj krajský súd.

12. Napadnutý rozsudok krajského súdu považuje sťažovateľka za neudržateľný z dôvodu, že nespĺňa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivý súdny proces. Okresný súd sa vôbec nevysporiadal s namietanými právnymi skutočnosťami, absolútne odignoroval § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vôbec nevysvetlil, ako sa vysporiadal s právnou argumentáciou neurčitosti zmluvy o postúpení pohľadávky v časti postúpenia úrokov z omeškania, ak istina bola uhradená

pred postúpením pohľadávky 10. septembra 2018 a úrok uhradený nebol a tento mal byť postúpený v neurčitej, nejasnej a nezrozumiteľnej forme.

13. Krajský súd sa podľa sťažovateľky v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, čím „*len podporil ignorovanie právne významných skutočností uvádzaných žalovaným v konaní súdom prvej inštancie a podporil aj nedostatočnosť, nepresvedčivosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.*“.

14. Sťažovateľka ďalej namieta, že všeobecné súdy rozhodli v jej veci celkom formalisticky, svojvoľne a arbitrárne bez tohto, aby mal ich výrok rozumný základ v obsahu spisu a dôkazoch, ktoré boli v predmetnom konaní predložené.

15. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľka zároveň požaduje zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého rozsudku okresného súdu a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka požaduje rovnako aj náhradu trov konania.

II.

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

20. V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Podľa § 132 ods. 1, 2 a 3 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (odsek 1). Ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (odsek 2). Ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon

na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa (odsek 3).

22. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. V zmysle § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

25. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Ochrana ústavnosti nie je výlučnou úlohou ústavného súdu, ale všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Aj pre všeobecné súdy vyplýva priamo z ústavy (čl. 46 ods. 1) povinnosť chrániť v konaní a pri rozhodovaní nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, preto sa subsidiárna právomoc ústavného súdu uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. IV. ÚS 236/07).

K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom okresného súdu

26. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu súdu prvej inštancie konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej meritórnemu prerokovaniu časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľka rozhodnutie súdu prvej inštancie napadla odvolaním, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorého úlohou bolo v odvolacom konaní ochranu ústavných práv sťažovateľke poskytnúť.

27. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom okresného súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu

28. Z už citovaného princípu subsidiarity, ktorým sa konanie pred ústavným súdom riadi, vyplýva, že konanie pred ústavným súdom predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 5/2013).

29. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

V prípade jej nesplnenia platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná. Výnimkou z tohto pravidla je situácia, keď sťažovateľ preukáže, že právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôkazné bremeno pri preukazovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa je na sťažovateľovi.

30. Z obsahu relevantnej časti ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že jej podstatou je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z dôvodu nedostatočnej odôvodnenosti, svojvoľnosti, a tým aj arbitrárnosti meritórneho rozhodnutia odvolacieho súdu (k tomu pozri predovšetkým argumentáciu obsiahnutú v bodoch 12 a 13 tohto uznesenia).

31. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého návrhu skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ako už bolo naznačené, podmienkou toho, aby ústavný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu ústavnej sťažnosti je vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy, ktorých uplatnenie sťažovateľovi právny poriadok priznáva. V civilnom sporovom konaní je to aj podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 419 a nasl. CSP, a to za situácie, že tento opravný prostriedok je účinný na ochranu sťažovateľom označených práv (I. ÚS 47/2020, III. ÚS 35/2019, I. ÚS 69/2019, III. ÚS 19/2019, I. ÚS 146/2018).

32. V prípade relevantnej časti ústavnej sťažnosti tvoriacej predmet konania ústavný súd po dôslednom posúdení jej odôvodnenia konštatuje, že argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k tvrdenému neoprávnenému zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je založená na namietaných nedostatkoch v procesnom postupe krajského súdu, ktoré vyústili do svojvoľného (arbitrárneho), resp. nedostatočne odôvodneného meritórneho rozhodnutia.

33. V § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu v merite veci alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, prípadne ktorým sa rozhodlo v merite veci. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je pritom rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení [k tomu pozri aj bod 9.1 uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 236/2016 z 19. januára 2017 publikovaného pod R 19/2017].

34. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod. (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017).

35. Ústavný súd si uvedomuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci odvolacieho súdu. Ústavný súd sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. Dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy najmä

vtedy, ak je na prvý pohľad zjavné, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma (napr. § 421 ods. 2 CSP, § 422 CSP a pod.). Ďalšou osobitnou výnimkou z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti je situácia, ak sťažovateľ tvrdí a preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu patria na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

36. S prihliadnutím na skutkovú a právnu argumentáciu sťažovateľky, ktorou v zásade namieta nedostatočnosť odôvodnenia meritórneho rozhodnutia odvolacieho súdu, a s prihliadnutím na skutočnosť, že právo na riadne odôvodnenie je obsahovou súčasťou práva na spravodlivý proces, ústavný súd konštatuje, že jeho právomoci v konkrétnych okolnostiach veci predchádza právomoc najvyššieho súdu sa predmetnou argumentáciou sťažovateľky (resp. jej tvrdením o vade zmätočnosti) zaoberať a jej opodstatnenosť preskúmať (obdobne IV. ÚS 331/2020).

37. Už len pre úplnosť ústavný súd konštatuje, že argumentácia o neprípustnosti dovolania podľa § 422 ods. 1 písm. c) CSP sa týka len dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, a nie väd zmätočnosti podľa § 420 CSP, pod ktoré sa argumentácia sťažovateľky o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu môže subsumovať. Aj preto je pre posúdenie tejto veci ústavným súdom irelevantná.

38. Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej ústavnej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania pritom dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie nepodala. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď nevyužila právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytoval, t. j. nepodala dovolanie, hoci ho podať mohla a mala, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 728/2016).

39. Sťažovateľka tiež ani netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie v konkrétnych okolnostiach veci podľa § 420 písm. f) CSP nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

40. Keďže v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľka, ktorá na podklade svojej už citovanej argumentácie tvrdila, že v dôsledku meritórneho rozhodnutia odvolacieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mala k dispozícii účinný právny prostriedok, a to dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, je daná právomoc najvyššieho súdu sa skutkovou a právnou argumentáciou zaoberať v dovolacom konaní (obdobne I. ÚS 346/2019 a IV. ÚS 154/2020).

41. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

42. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu